

Mi kell, hogy legyen a tevékeny élet értelme? Az, hogy az általános jólét érdekébe helyezze célját. Amíg Feuerbach a politikát új vallásként értette, /szabad erő, lekötetlen gyök/ addig Spengler már látja, ez nem vallás, hanem mámor lett. És íme a közgazdász a jóságot, amit a papoktól elcsent, szétosztja. S most a célként megfogalmazott általános jólét mámorosan, önmaga beteljesülés következménye. S ez a mámor átlenyi a szellemet: az ünnepekben és a hősiességben.

A tömegeket most ama módon értelmezik, amint egyes vezetők igénylik. A radikális /proletár-menekült, migráns/ és a liberális mensevik /polgári-munkás/ csoportok. A mámor pedig eseménytől eseményig megváltó szellemként hat. Eme elkábult világkép, már e test, viszonylagos ellenállását is legyőzte, s mint új ember, magasztosul fel, a „JÓ” fogalmaként.

A fejlett Európa önmaga megszüntetésén munkálkodik, és mámorában nem látja önmagát.

A filozófiára való figyelem /I. fejezet/ az „én egy ember”-ként teljesedik ki /II. fejezet/. Majd a gondolkodó javaslatokat ad, saját és más nagy rendszerek gondolkodásáról /III. fejezet/ s megmutatja, ha magad leszel magadként ezt magánynak is mondhatjuk /IV. fejezet/. Így barangol veled, a gondolat útján, mely csupán akkor lesz a „te” gondolatod, ha megérted a „TE” szerepét, mely a konszenzusban a másvalakiként jeleníti meg a külsőt, mely mint ható /hatalom-hatás/ léleknek mondott.

Ez a „rend” öröklődik, 2500 éve, Platónnal, Arisztotelésszel meghatározza, elválasztja és kijelöli a kultúrát, mely nem egyéb, mint a fentiek építménye. Eme építmény fundamentuma a még régebbi múlt. Melyre e könyvben kevés utalás történik, sokkal inkább arra, hogy mindez, a régmúlt mindenkiben ott van, mélyen és még mélyebben. Ha tudatnak nevezzük a felszínt és tudatalatti az a réteg, melyet a felszín „háborgásai” felkavarnak, -ekképp felülre keveredve, mint hullámvázban az altalaj – úgy még mélyebb réteg a tudattalan: az őс kép rögzülése. Hol és miként vannak ezek az archetípusok nem dolgom elemezni, csupán utalok, a sejtekben, a csontokban, a vérben: a test anyagában. Épp ezért, „szinte materialista” ama nézetünk, hogy minden test: emlékszik, s ezért az emlékezet nem határozható meg sem élményként, sem időként, sem eseményként. Amint a kötél, kopula, mellyel valamihez rögzítette az ismeretelmélet: eloldható: a gondolkodás lesz képes erre, ha lazultak a kötelek. Így tehát a gondolkodás nem megismerés, hanem oldás-kötés: a gondolat /a vágy keltette úrt/ az anyagot kiválogatja: ily módon szervezi. De a gondolat felszabadító, mely az évezredek gúzszt kibontja, ez által

létrehozza az anyagban az önmagaságot. E szerint minden más, a másságban szerveződött, s a konszenzus-igény teszi általánossá. A formák, amiket a nyelv, egyneműség, leszámazás, tevékenység szerint azonosít. Az „Univerzálék” így válnak az egyén kordonjaivá, a társadalomban pedig kasztokká: az általános az egyesnek börtönőrévé, melyet a dialektika nem tud felszabadítani. Csupán a gondolat képes teremtő erejénél fogva rámutatni az emberi „LÉT” jellegére, a „rend” által béklyózott gondolatokat láttatni.

Kétségtelen, a „REND”, mint olyan szervezi a halmazokat, a struktúrákban már megkeményíti az egyébként laza kötések. Ám minél inkább „rend-vezet” annál inkább őrződik a rend őre, a „hamis rend” a társadalmi mobilitás ellenfele lesz. A jobbító szándék, melyet gyakran fejlődésnek mondanak, kisebb szakaszokat ölel át, mint amennyiből energiája táplálkozik, ezért érezhető a „sajátos fejlődés” degenerációja. Az élő szervezet, mely alapjaiban szabad, ezt frusztrációként éli meg: a kultúra előli menekülése a forradalom, mely szétzúzza a /már/ konzerválódott értékeket. E mozgások egyre gyakoribbá válnak, a váltóerő apparátusokba szervezkedik. Így a valóság a váltóerő és az apparátus ellenképeként, magában az emberben kelt önellentmondást: mint konszenzusbeli lény, az apparátus foglya, ugyanakkor életben tartója. Mint alkotó maga hozza létre apparátusait, mint Létező menekülni kénytelen az önmaga által létrehozott és fenntartott/gyűlölt és szeretett/ apparátus elől, e schizoid jellegben. A degeneráció, mely a gazdag szegény ellentétében még morális dekadencia, öröklődött: a huszonegyedik századra a létezés önellentmondásává vált. A „Lét”-létezés kettőssége eszi-rágja azt a burkot, melyet egykor, az „ÉLET”, mint az örök „JÓ” identitása aurája kapott, keresi a kis nyílást, ahol kirepülhetne, lepke létében /lélek/ újraformázhatná magát. E módszert, az ujraszületést nagy kultúrák /már/ megteremtették, - bár más szándékkal – hogy a test burkot elhagyni képes legyen. Amint azonban a „KIINDULÁS” többször figyelmeztet, a hamis út a test megalázója, csupán a le-és felemelkedést, a valamihez való igazodást, de nem az ipszeitást segíti.

Ez a KIINDULÁS c. munkám utolsó két oldala, /327-328/ a IV. fejezet összefoglalás s egyben továbblépés is.

Hozzászólások helyett.

1. Az, hogy az egészségügy betegségügy-e nézőpont kérdése, az hogy ez mekkora üzlet minden ezoterikus és fél ezoterikus térítő alapszövege. Lenkeitől a lelkes természetgyógyászokig, Béki. Czeizel Bea,

ezoterikusok, stb. Ebben élek, napi szinten látom, /lévén feleségem orvos/. Ez azonban számomra szakma, s mint olyan szakmába zárt /a könyvem/ 258 „Zsoldosok diadala” foglalkozik a témával. Más tevékenységekre ugyanez elmondható. A szakma bilincs és kasztosodást eredményez, mely önmagát szervezi és védi, ez a modern kasztrendszer.

2. A poszt-marxista gondolkodóknak észre kellene venni, hogy a tömeg, már nem az akit a szervezés irányba képes állítani, s ez által bizonyos erők alkalmazottai lesznek. A proletár forradalmakban látni lehet, mint alakulnak ki a vezetők, a pártok miként kezdik el „jóságukat” /és bölcséleti rendszereiket/ a tömegre oktrojálni. És miként lesz elege a menseviknek bár a bolsevik folytatná, de már nincs miért?

3. Európa nem hiszem, hogy ebben a jelenlegi krízisben alaposabban megváltozna, amennyiben képes a szellemi erőt működtetni /és nem a bezárt szellemet/, ez utóbbit részleteztem. Az olyan gondolkodások melyek létalapjukat veszítették oda vezetnek, hogy egyre inkább virtuális világokat hoznak létre, mely átmenetileg lehet jó üzlet, de ha a konszenzus ezért alapjaiban megrendül, a kötések eloldódnak. Ilyen a virtuális növekedése, mely nemcsak a vallásokra de a köznapi létre is vonatkoztatható, ezért is a KIINDULÁS gerince, az „istenség-végtelenség-teljesség” hármas ideája, melyre a könyv gondolkodás épül. S mely szerintem a 20. század betetőzése volt. Ezt kell felismerni, ezért az idealizmus materializmus duális ellentétét, /antagonizmus/ a sutba kell dobni, és 3 alapú filozófiát használni. Ennek egyik módja a 3. kizárása törvénye megszüntetése, mely a logikát tartja fogságban és a vagy-vagy alapú gondolkodást, /mai napig/ szüli.

Az FV tagjainak, vagy akikhez /még/ e levél elment jó egészséget, pihenést kívánok: Berkes András. 2018. 05.15.